

„Ей, малко момиче, кажи: няма ли скоро да престане дъжда?“

„Ей сега“, отговори момичето, „щом се изкача на Петлюв-връх. Оттам ще извикам слънцето из облаците“.

Кжлвачът ѝ каза:

„Щом искаш да сториш това, откърши онова кленово клонче, което виси пред носа ти, отдолу на листата му има три калинки. Те познават слънцето по-добре от вас, хората, и ще ти помогнат. . . .“

Момиченцето откърши клончето и продължи да се качва по Петлюв-връх.

Сега тя беше съвсем на открито. И в миг — ху-у-у! изфуча насреща ѝ вятъра. Той ѝ закряска:

„Върви си в къщи, Кречетало! Не бива да викаш слънцето из облаците“.

Той помери да ѝ пръсне дъжд в очите.

Малкото момиче му се изсмия, нахлупи качулката на очите си и продължи пътя си. — Хай напред крачки пет, две назад! След сто крачки кржст боли . . . Така беше и с момичето, додето се изкачи на върха. Остават още шест крачки и — щастие! Ала радостта беше преждевременна, защото кржста на Кречеталото едва държеше.

И в това време вятъра насили, грабна пелерината на момичето и я захвърли надолу. А дъжд като из ведро валеше и цяла го измокри. Но това не го отчая. То се понасили и ето го на върха, с клонче в ръка, на което стояха калинките.

И когато беше на самия връх, то извика с ясен глас:

„Слънчице, мило слънчице!“

То вика много пъти, но слънцето го не чуваше, защото вятъра духаше тжй силно, като че ли триста вълци виеха.

Тогава Кречеталото си спомни за калинките, дигна клончето нагоре и каза:

„Калинки — малинки, хвържнете нависоко, чак на небето, и кажете на милото слънчице да се засмее из облаците и да изсуши моята рокличка, моята нова, червена рокличка!“

Калинките се помъчиха да разперят крила и подхвържат, но не можаха. Дъжда валеше много силно. Тогава малкото момиче подхвърли с всичка сила клончето нагоре, толкова високо, че едва се виждаше — чак до облаците.